

Han sagde, at jeg var som en „Gjøgemøder“, der havde faaet lagt sit Æg i en Andens Nede, og han fremstillede sig som den ustyrbelige lille Sangfugl, der havde modtaget dette Gjøgæg. Da hans Sammenligning kom saa vidt, brast den imidlertid i Stykker, thi Gjøgungen voger op og breder sig i den fremmede Fugls Nede, den jager dennes egne smaa Unger ud af Neden, den bliver tyk og fed og trides udmærket paa de Andes Beføstning. Men dette Gjøgæg har jo lidt den samme Skjæbne som den lille Sangfugls egne Æg. Den ærede Rigsdagsmands Sammenligning halter derfor meget betydelig. Men dertil kommer endnu et andet stort Skaar i Sammenligningens Rigtighed. Der er et Punkt, hvorom man maaskee tør sige, at jeg personlig nok saa gjerne havde hørt en Bemærkning fremsat fra Formandsstolen. Det behagende den høitærede Formand at gjøre min Nabo (Barfod) opmærksom paa, at det ikke var heldigt at give sine Foredrag et saa personligt Sving, som han havde gjort, og Formandens Afgjørelse er jo i den Henseende et Spøieste- retsdekret, som vi underordne os; jeg tør dog maaskee bemærke, at naar det Personlige i et Foredrag ikke gaar videre, end Tilfældet var med det ærede Medlems, skal jeg for mit Vedkommende Intet have derimod. Derimod maa jeg gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig — dog, det henviser jeg til Formandens Afgjørelse — at det ikke var heldigt, naar der i den ærede Rigsdagsmands Foredrag blev hentydet til, hvad der var passeret imellem ham og mig privat udenfor Salen, thi man kommer saa let i ubehagelige Forhold og i en mislig Stilling, naar man derom skal afgive nærmere personlig Forklaring. Da det imidlertid er sagt paa en saadan Maade, som om jeg i dette underordnede Punkt med Hensyn til Sproget ikke skulde være gaaet rigtig ærligt og hæderligt frem — det var dog egentlig Tanken i det ærede Medlems Udtalelser — ved at friste ham til at stille Forslag, til hvilke jeg var Ophavsmand, og bagefter forlade dem, saa maa jeg, da jeg sætter Priis paa, at der end ikke i Smaating bliver staaende saadanne Beshyldninger imod mig, gjøre opmærksom paa nogle Feiltagelser hos det ærede Medlem. Det er ikke saa, at jeg har opfordret ham til

at stille Forslag til sproglige Ændringer i det Hele. Det blev mig bekendt, at sproglige Ændringer vilde komme frem, og det blev mig dernæst bekendt, at de vilde blive opsatte til tredie Behandling. Som Ordfører for Udvalget og som et Medlem, der sætter stor Priis paa Lovens Gjennemførelse, havde jeg den største Opfordring til at gjøre Alt, hvad der stod i min Magt, for at undgaae, at vi til tredie Behandling kom til at finde os i den meget ubehagelige Stilling, hvori vi vare ved anden Behandling med en Række Sprogændringer, om hvilke Enhver kunde forudsee, at de vilde foraarsage den største Forvirring, og at Afstemningen vilde bringe noget saa Ueensartet ud, at vi fik en „Pærevelling“ af Dansk og „Ratin“. Jeg bad derfor det ærede Medlem om dog endelig at stille disse Forslag til anden Behandling. Men jeg søiede Noget til. Jeg søiede nemlig til det Samme, som jeg sagde offentlig i Salen forrige Gang, at dersom de ærede Medlemmer virkelig vilde gjøre sproglig Nytte, skulde de indskrænke deres Forslag til at finde nye danske Benævnelser for de nye danske Poster, der bleve oprettede. Havde de ærede Medlemmer gjort det, er det endnu i dette Dieblik min Overbeviisning, at deres Sprogslag vilde have staaet langt bedre, end den nu gjør. De valgte imidlertid en anden Vej. Med Hensyn til selve de Ord, der ere benyttede, maa jeg bekjende, at jeg forsaavidt har haft nogen Andeel deri, som jeg ganske vist har været en bestemt Modstander af saadanne Ord som „Hirdmand“, „Byvæb- nere“ eller „et Bogt“, som Benævnelse for Politi o. s. v. Jeg har været en bestemt Modstander af saadanne Benævnelser, medens jeg endnu i dette Dieblik holder for, at saadanne Ord som „Byfoged“, „Underfoged“, „Kredsfoged“ og „Bysvend“, til hvilke jeg vedkjender mig noget Faderskab, ere overmaade gode og fortræffelige Ord, og jeg er endnu sikker paa, at vi kunde vedtage dem uden mindste Skade. Men nu kommer den store Forskjel imellem det ærede Medlem og mig, en Forskjel, som jeg troer, at det ærede Medlem vilde gavne sig selv ved at formindste, idet han gif mere over til min Side. Jeg troer, at Sprog- bestræbelserne kunne have deres Fortjeneste,